

לפעמים אני אישה

א.

לפעמים אני אשה. אחרי כמה רגעים של זרות
אני מתרגל לגופי. אני מצליח לגלגל
לשון נקבה על שפתי, לזרק את השמלות
ששמרתי מהתיכון, לפחד כשאני הולכת
בסמטה חשוכה וצעדים רועשים נשמעים
פתאם מאחורי. אני יכולה לנחש
מי יעיר לי על השער הפזור או על המחשבות
הפזורות. אני מתכננת להשיב להם על ההערות
שלהם. אני לא מתכננת לשתק.

ב.

הלוי, אל תלך אחרי עכשו, הלילה אני לא יכולה
לשזור שורות שלך. בשעה הקמוצה הזאת
אין לי כח למשוררים. רק שתיקה או משוררות.
תפסיקו כבר עם כל השורות שלכם שרודפות אחרי.
אין אל מסתתר עכשו. גם אם ירעד לבי, זה לא
יקרה לצלילי המלים שלכם. לא אתמסר בפעם האלף ל
"Who's a-gonna kiss your Memphis lips
When I'm out in the wind". עכשו אני כבר יודעת:
"I'm frightened by the devil And I'm drawn
to those ones that ain't afraid". וזה כבר לא ישתנה.
אני לא אתן לכם לתעתע שוב, אלף שנה הספיקו,
ואם אימי וינהאוס תגיד לי מלה, אני אקשיב לה:
"I don't like the way you say my name."
וזה לא ישתנה בקרוב.

ג.

אם הייתי אשה הייתי חוצה את החדר
באלכסון ומסביר שאני לא מצליחה להרדם
כבר שבוע, שמבטים ברכבת לפעמים מוחצים
את לבי, שאין שמש וירח אם אין כח לקום
מן המטה, שהוילון לא נועד להסתיר מכם
את מה שמתרגש מאחוריי, אני פשוט לא יכולה
לראות כל הזמן את השמים ואת האנשים.
כשהעינים מולי ברכבת מבקשות מוצא
מאתמול נשמת, כף יד לעמס עליה מחר,
אני יודעת שגם אתם הגברים חשים חלשה,
אבל אין לי כח לחכות שתודו בכך. אז אני מוציאה
דף עם מדבקות של פרצוף שמח ומדבקות של פרצוף עצוב,
כמו המחנכת שלכם בכתה אל"ף ביום ששי, ואני עוברת
בין כל הגברים בקרונות הרכבת ומדביקה לכל אחד מהם
על החזה את המדבקה המתאימה לי. והם מרפנים ראש בהכנעה
ואומרים לי תודה.

ד.

פעם כשהייתי אשה רצו להשיא אותי לאלמן מזדקן.
אמרתי שבגיל ארבעים ושלש אני עדין צעירה.
ברחתי מן העירה שלנו, אבל בכל מקום שהגעתי אליו,
לקחו אותי לבית המשפט שלהם, והחליטו להחזיר אותי
לעירה שלנו. להורי. לבעלי שעוד לא נשאתי לו.
בסוף אמרתי להם שאני בעצם גבר, כדי שיפסיקו.
הם ירקו בצד הדרך ורק אמרו שיעשו מה שבית המשפט
יחליט. אמרתי להם שאני גם בית המשפט, גם הנאשמת,
גם התובעת, וירקתי בצד הדרך גם, עדין קצת אשה.

ה.

לפעמים אני גם גבר. אני שולח מכתבים בדאר
עם בולים ומעטפות. מכתבי אהבה ודרישות תשלום.
לפעמים אני כותב שירים במחברות. חלקם ביוגרפיים
וחלקם בדויים. לפעמים אני עושה אהבה בשעות האור. לפעמים

אֲנִי אוֹמֵר לְאַהוּבָתִי: תִּרְאִי, גַּם אֶת הַשְׂקִיעָה הַזֹּאת פִּסְפִּסְנוּ.
 תִּרְאִי, הַלֵּילָה מוֹחֵק בְּשָׁנוֹת פְּסָלִים וְאַנְדֶּרֶטָאוֹת
 שְׁלִיּוֹם לָקַח שָׁנִים לְבָנוֹת. אֲנִי רוֹצֶה לְזָכֹר
 כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה דְּבָרִים, אֲבָל מְרַב עֲקֻשָּׁנוֹת גְּבָרִים
 אֲנִי מִכְחִישׁ שְׁנִמְצָא בִּי גַם רָחֵם. שְׁלַפְעָמִים אֲנִי עוֹצֵם
 עֵינַי בְּלִי לְהִתְגוֹנֵן, בְּאִמְצַע נְסִיעָה בְּרֶכֶת,
 אוֹ בְּאִמְצַע טִיסָה, אוֹ עַל סִפְסָל צְבוּרִי. אֲנָשִׁים
 חוֹשְׁבִים שְׂאֲנִי מִשְׁגָּע. אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהֵם מִשְׁגָּעִים.
 כְּשֶׁהֵם אוֹמְרִים לִי אֶת דַּעְתָּם עָלַי, אֲנִי לֹא אוֹמֵר לָהֶם
 אֶת דַּעְתִּי עֲלֵיהֶם. אֲנִי רַק מְשַׁנֵּן לְעֶצְמִי בְּלַחֲשָׁה:
 פֶּעַם הָיִיתִי יֶלֶד. פֶּעַם הָיִיתִי דָּג. יוֹם אֶחָד אֶהְיֶה
 חֶלֶק מִכּוֹכַב חָדָשׁ בְּמָקוֹם מְרָחֵק. עוֹד אֶהְפֹּךְ
 לְסֹלַע וְלַעֲנַן גֹּז. בֵּינָתַיִם תִּפְקִידִי לוֹמֵר לָכֶם:
 הַשָּׁמַיִם לֹא בּוֹכִים. הָאָדָמָה לֹא נָחָה. הַרְכָּבוֹת
 לֹא שׁוֹרְקוֹת לְלֵילָה. הַצִּפּוֹרִים לֹא מִתְגַּעְגְּעוֹת
 לַעֲנַן בּוֹדֵד. מִי הָאוֹקֵינוֹס לֹא נִשְׁפָּכִים לָאֵט
 אֶל תוֹךְ הַשְּׂכָחָה. אֵלּוּ רַק כְּזָבִים שֶׁל מְשׁוֹרְרִים.
 הֵישׁ יִשְׁנוּ. הָאֵין אֵינְנוּ. הַכֶּרְתִּי פֶּעַם מִיִּשְׁהִי
 שֶׁחֲשָׁבָה שֶׁבְּנֵי הָאָדָם הַמְצִיאוּ אֶת הַשִּׁפָּה
 כְּדִי לַחֲשׁוֹף אֶת לְבָם. אֲבָל אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהֵם הַמְצִיאוּ אוֹתָהּ
 כְּדִי לְשַׁקֵּר.